

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'05 »
Id. id. des 1.ª tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 44.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangèr.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	5'50

CERTÁMEN DE 1884

DEDICAT AL

CENTENARI DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ DE MARIA VERGE.

Seguint sa costum establida els anys passats, sa Redacció de L' IGNORANCIA ha resolt celebrá un Certámen que será enguany en celebrat del 19.º CENTENARI DE LA INMACULADA CONCEPCIÓ DE MARIA SANTÍSSIMA, el dia 8 de Dezembre del present any 1884.

1. Se donará un premi de mitj unsa al qui resultarà essè s' autor de sa milló y més inspirada poesia mallorquina del gènero popular, escrita en celebrat de dit Mistèri, ara dogma de fè; y un accèssit d'un llibre de devoció á la Mare de Deu al autor de sa poesia dedicada al mateix mistèri que li segueixa en mèrit.

2. Aquest mèrit ha d'essè no sols relatiu si que també absolut, estant facultat el Jurat, compost de tres individus de sa mateixa Redacció que se nomenarà en son temps y lloch, per doná ó deixá de dona dit premi y accèssit, atès es mèrit de ses composicions.

3. Ses poesies que pretengan dit premi deurán essè entregades á s' Administració d'aquest setmanari abans del dia 15 de Novembre, no havè estat publicades may, y vení sense firma ni nòm d'autor; sinó tan sols amb un lema curt, qu'estará repetit demunt un sóbre tancat y lacrat que contenga es nom y señes de s'autor. Els plechs referents á ses poesies no premiades serán cremats sense desclourersè.

4. Ses poesies premiades se publicarán dins es número des setmanari qu'ha de sortí (si Deu ho vol) es dissapte 6 de Dezembre del present any, seguint després sa de les qu'obtingan menció honorífica, á judici des Jurat.

5. Si al cas s' oferís per alguna devòta persona un ó més premis estrordinaris, se farà present en temps oportú, per coneixement de tots els qui vulgan prendre part á n'aquest Certámen.

Ara, que Deu vos ilumin s' enteni-

ment y la Vèrge Maria vos mòga el cor, perque pugueu presentá composicions dignes de tan elevat Mistèri; y á tots mos don vida per podè celebrá aquest 19.º CENTENARI amb gracia de Deu, salut d'ànima y de cos, claredat d'enteniment y alegría cristiana.

Resolt avuy dilluns 9 de Juny 1884.

SA REDACCIÓ.

NOTA. Suplicám á n'els nostros companys en periodisme que se serveixcan anunciá aquest Certámen dins ses columnes d'els seus periodichs, per major publicitat y en honra y gloria de la Vèrge Maria.

EN TOMEU DE SES MONÈYES.

Quant jo era nin me contava sa méua ávia, que sia al Cèl, qu'á Ciutat hey havia un seño cavallé de ses nou cases, que tenia dos infants mascles, un poch morenets com son pare, pero un molt etxarovits; l'un de deu anys, l'altre de set; y los estimava mes qu'á ses nines d'els seus uys.

Succehí qu'un pilot de carrera d'Amèrica, que li devia molts de favors; torrant de viatge, li va regalá p'els nins dues monèyes ja enseñades y plenes d'habilitats. Tant content n'estigué aquest bon seño, que totduna que les tengué les va fé vestí amb uns calsonets á la justa de tafetá vert, ximberga y guardapits de vellut de coló de carabassa, amb botons grossos de mirayet de ca s'Alemany, y capell de cruyes de grana vermeya amb galó daurat; y les fé deixá á lloure per dins sa clasta de s'entrada perque lothom les vés y admirás.

Succehí també qu'á una possessió de molt enfóra qu'aquest seño tenia, hey va arribá es temps de ses figues flors; y l'amo, com heu tenia de costum de cad'any, en compougé un paneret de ses més bones y primarenques per enviá á n'es seño; y es vespre, al temps que

la gent seyava ses faves de l'ondemá, y mentres que resavan la Corona, com heu tenian també de costum, va dí que s'apareyas un missatge per du es paneret á Ciutat.

En Tomeu, qu'era es més barbatxo de lots; y tan curt de gambals que més de dues vegades havia estat ginat p'els altres missatges á aná á cassá mopies amb ells, y á pescá gambosius, comensá á fé sa torniòla al amo porque fos ell y no altri es portadó del present.

—Jo no faré gens de falta, (li deya). Vos sabeu que demá ja's dissapte, dia d'acabá feynes; passat demá diumenge; s'altre dilluns, qu'es un dia malfané; s'altre dimars, qu'es mitja festa; s'altre dimecres, qu'es un dia totsol; y que dijous es el *Còrpus*. Vos ja veys qu'aquesta setmana es cossera, y qu'els blats y xeixes ara tot just comensan á groguetjá.

—Pero, si tu no ets hò, (contestava l'amo.) Bé saps que si t'envià á dú una jèrra d'aygo de sa mina, tornes sempre amb sa jèrra, ó escantallada, ó escarabotada, ó fèsa, ó cruyada, ó esquerdada, ó consentida, ó esmorrallada, ó copeljada, ó croxida, ó clivellada, ó foradada, ó esclutada, ó xapada, ó trencada, ó sense auses, ó rompuda del tot. ¿Com vèls essè tu hò per aná á Ciutat?

—Pero, l'amo'n Bièl, escoltau. Tots hey han estat, y jo no he sortit may á fóra terme. May he vist el mon, ni per un forat.

—Pitjó que pitjó. Jo veitx qu'en *Fumat* y en *Blau*, per molt que los crids quant llaures, no t'entenén; y vols que t'entenga es seño.

—Pero, veys l'amo: el sen Geròni y es Garrigué sempre contan còses de Ciutat; y tanta curòlla d'anarhí han moguda en mí, que tench ses dents que'm pruan per veure la má de prop, y els vaxells que diuen qu'hey ha en es Moll de Mallorca, y ses processons del *Còrpus*, y uns tancats de cans y bous, y una brega de galls inglesos, y títeres, y...

—Toca, calla; y no me fasses més es cuch de s'oreya malalt.

—Tirau, l'amo. Escoltaumè un altre estoneta...

Y seguí xerrant y recapitolant; y tant va fè qu'à la fi l'amo li digué:

—¿Y tu, ja t'en sabrás desfé de s'encomanda? ¡Meem! ¿Que farás? ¿Que li dirás a n'es señó, quant el vèjes?

—¡Foñy! Me posaré amb sa cara ben alegre, com si vés s'atlotà; y li diré: «Señó, que se menj aquestes figues que li envia l'amo.»

—¿No heu dich jo? Bons garrots agafaries. Lo que tu has de fè tolduna que el veurás es llevarte es barret, capell ó lo que dugues p'es cap, y sense arrambartí massa, li has de dí: «Bon dia tenga, señó Don Jusèp. L'amo li besa ses mans, y li envia tants de recaldos per Vosa-mercè y p'els señòrets; y m'ha dit que li fa present d'aquest paneret de figues flors, porque les last, encara que sían una misèria; y que perdon si son un poch greñaletes, perqu'ha de considera que son ses primeres de totes y encara s'en veuen pòques de madures.»

—Axí mateix ley diré. No'n passeu cap mica d'ansia d'assò. Jo encara fas contes de sebre allargá un poch mes sa lletanía.

—No heu sé, no heu sé que mos farém... Pero, bono. ¿Y tu ja sabrás afinarhi á ca's señó?

—¡Foñy, Foñy! *Preguntant, preguntant van à Roma*, deya mon-pare, que sia al Cèl. S'afinarhi será lo de manco. Y á mes que jo à n'es señó ja'l conech de quant vé à cassá cad' any à Son Espàrech, per Sant Nò y Sant Nè. Y ell per forsa també m'ha de coneixe à mí; porque'n vení, sempre som jo es qui li cuyda ses cusses y sa fura.

—Si es axí, encara anirà bé.

—Digau, l'amo. ¿Y els recaldos, que los heu posats mesclats amb ses figues, ó van dins un paneret aparte?

—No debades tench jo pô de que no fasses una endemesa de ses tèues.... Jo no sé que fermè... Lo més segú será que t'escriga un billetet per estalviar-te passes y paraules.

—L'amo, descansau y no perdeu cuydado; que jo me desfaré des trunfos milló que vos no creys. Ara tots se ríen de mí porque som foravilé; pero vos prome, y assegur que no serán passes perdudes ses mèues; y que qual que profit ne treuréu d'aquesta anada à Ciutat. Ja veureu vos en torná si'n sebré de coses y en vení ses vellades de s'hivèrn si també tendré jo qualche cosa bona que contá devora es foch per acursá sa nit.

—Toca, ydò; fe via. Rentèl bé ses mans y sa cara. Pentinèl sa cabeyera; posèl roba neta; y podrás partí en volè.

En Tomeu, tot content se mudá es cassòl que duya. qu'era tornat coló de tèrra de call vermey; se posá una camia de drap que no tenia més que dues bugades, y es calsons amb bufes d'els diumenges; se fermá un mocadó de daus p'es cap, y un altre p'es cos posanthi dedins quatre doblerets que tenia; se passá p'es coll sa taleca nòva y à dedins

hey compongué sa pipa amb bròquet, una bossa de vell marí plena de tabach de pòta, pedra, fogué, y un canó de caña plé d'esca de caramutxa; se mudá ses abarques, prengué es paneret de figues ben ensistat en el qual l'amo acabava de cosirhi una carta clòsa en figura triangulá y amb sòbre p'es señó; y donant es bon vespre à tothom se posá ses cames al coll, com sòlen dí, y prengué es tròt cap el camí de Ciutat.

Devés mitja nit va veure un llumet fosch à un costat de sa carretera. Estava dins un fanalet brut, penjat demunt un portal gran que tenia una porxada espayosa, y cregué si allà hey hauria qualche esglessieta. Sa pòrta estava un poch ubèrta y à dedins s'hi sentia xarradissa d'homos. Goytà per sa retxillera y va veure à s'enfront un estrumbol de fusta que li pareixqué un altaret compòst amb fileres de botelles de colors diversos, y à baix un santet de guix y tres ó quatre ramells de roses dins pitxés. Se señá, resá un *Crech en un Deu*, y altre volta emprengué sa marxa. Mes avall trobá un bergantell que feya es seu mateix camí. Tractá d'alcançarli per tení compaña, y armá amb ell aquesta converso:

—Alabat sia Deu.

—Pera sempre sia alabat.

—¿En jove: qu'anau molt enfora: encara que sia massa preguntá?

—Mitja horeta de camí m manca per arribá à ca-mèua. ¿Y vos?

—Jo vaitx à Ciutat; à ca's señó.

—Encara, ydò, en teniu quatre ó cinch hores d'espejonarvos.

—Si va à dí vè, trob qu'es ben enfora Ciutat.

—A Mallorca no hey ha res lluny. A fora Mallorca si que tot es enfora.

—Qu'hey heu estat vos à fora Mallorca?

—Vaja, si hey som estat. Y moltes vegades. Jo fas de mariné.

—¡Ay, mariné! Ja m'agradaria aquest ofici.

—No crech que vos agradás gayre. Sabeu que d'aviat fariau es badagòt.

—Ja hey anau errat. ¿Que vos pensau que jo no estich fet à passá sol y serena y males nits, y tota casta de pena?

—Pero axò de que s'aygo vos engronás sempre de nit y dia tant si vos agrada com no, ja son figues d'altre sostre.

—A mi m'agrada pròu es que m'engronsan.

—Ara mateix acab d'arribá de *Calis*; y es Mestral, que des *Maita* sempre en vol un raita, à sa sortida mos doná unes quantes nits de pèrros; y després, devant Oriola mos entrá una gargalada que no deixava res demunt cubèrta; y aygo y mes aygo, y fret, y calabruix.

—¡Foñy! Vos haguesseu aturat á qualche hostal.

—¿Que veniu de ses Arasses, germanet?

—Jo vench de Son Espàrech.

—Tan enrrera d'osques vos trobau que no sabeu qu'à la má no hey ha hostals.

—¡Ay! ¡No hey ha hostals! ¿Y porque no n'hi fan?

—Ja es coneix que no l'heu vista may à la má. Allà no hey ha pedres ni fonaments per ferlós.

—¿Y cavant, cavant, no trobarian una mica de fonament à qualche lloch per fernhi un al manco?

—Y qu'heu de cavá, sant homo, si tot es aygo salada.

—Voleu suposá que n'hi ha molta d'aygo.

—¡Si n'hi ha! Cent mil millions de vegades més que lo que vos pugueu imaginá.

—¡Com-es ara! ¿Tateix n'hi deu havè mes qu'à n'es safareitx de Son Lletuga qu'es tan gran?

—Deu vos ho deixa dí.

—Segons veitx la má deu essè més gran que sa tanca de sa viña de Son Espàrech que diuen que té trenta cor-tarades.

—¡No ha d'essè més gran!.... Figura-vós una bassa sense fons ni voreres, mes grossa que cent Mallorques, sense res mes qu'aygo. Aygo per devant, aygo per darrera, aygo per devall y qualche vegada per demunt, y aygo per tots es quatre costats.

—¡Jesuset!... ¿Y, bono?... ¿Y vòltros com vos agontau amb tanta d'aygo?

—¿Com? Demunt sa barca.

—¿Y una barca qu'es molt gròssa? Ses qu'he vistes pintades dins un retaulo des cuarto des señó, à Son Espàrech, no tenen mes que mitx forch de llargaria.

—Ell n'hi ha que son mes grosses qu'una parroquia.

—¿Y no s'afonan?

—Com mes grosses, mes suran.

—Y à mí me pareix que com mes grosses mes aviat s'han d'afoná porque pesan més.

—Germanet. ¡Y que sou de curt!

—¡Y jo que sé! Si may he sortit de dins els terrossos de Son Espàrech.

Seguiren conversant d'altres còses fins que trobànt es mariné sa travesia de sa séua vilá, li digué «Bona nit.»

(Acabará.)

PEP D' AUBENA.

EL TOCH D' AVE MARIA.

Per dins la coma retròna
D'una campaneta el sò
Tres vòltes al dia sòna.
¡Ay, sa veu que n'es de bona
Per alegrá el nòstro cò!

Aglassats per la fatiga,
Bañat lo còs de suhó,
Sentim la campana amiga
Que del trabay mos deslliga
Quant fuitx del Cèl la claró.

¿Ohíu?

¡Que mos diu: Veniu, veniu,
Veniu, fareu oració!

La veu d'aquesta campana
De tot el terme se sent
Oracions nostres demana,
Y alabar à Deu mos mana
Amb un còr pur y fervent.
Del nostron trabay sens mida
Compadescut el Senò,
A descansà mos convida;
Y amb la campana mos crida
Perque anèm à adorar-lo.
¿Sentiu?
¿Còm mos diu: *Veniu, veniu,*
Veniu, fareu oració?

S' ermita està tota sola
Ja es mòrt el derré hermità.
¿Còm passa el temps! ¡Ay! ¿còm vòla!
Anèm per ell à resà
A Deu que mos aconsòla.
Y donarèm de passada
Gracies à n' el Creadó
D' havè tengut bona aña
De blat, xexa, òrdi y civada,
Y fruyta de la milló:
¿Ohíu?
La campana encara diu
Veniu, veniu, à oració.

L' Iglesia amb la porta ubèrta
Espera qu' anèm allà.
Sa campana mos despèrta,
Mos dona sa veu d'alèrta
per lliurarinos de pecà.
Y à l' auba y à n' el mitxdia,
Y quant entra sa foscòr,
Tres vegades cada dia,
Mos recòrda que Maria
Fonch Mare del Redentor.
¿Sentiu?
¿Còm encara diu, *Veniu,*
Veniu, direu l' oració?

Pujèm depressa à s' hermita
Detxèm rencors y passions.
Deu mateix allà mos cita
Per darmos gracia infinita
Misericòrdia y perdons.
Diguèm les Ave Maries;
No posèm à Deu falló;
Y trobarèm alegries
Dins ca-nòstra tots els dies,
Salut, vida y bon amó.
¿Sentiu?
Sa campana ja mos diu:
Veniu, veniu, espediu,
Veniu à fer l' oració.

POQUET Y CLARET.

INCONSTANCIA D'ELS BENS ILUSORIS D'AQUEST MON

Un d'els recòrts de sa méua primera
edat y qu' amb més vivesa m' ha quedat
à sa memòria, es un divertiment que
vaixt fé en compaña d' un amich méu y
condeixible d' escola, qu' habitava à una
casa de camp, sobre una hora lluny de
sa població. No es raro que m' recòrt
tan bé, apesà d'haverse passat ja un
grapat d' anys; perque quant més agra-
dable mos es una còsa, més fòrt mos
queda à sa memòria; y si va acompanya-

da de circumstancies rares y hermoses,
llavònses fa que 'l tenguèm present,
tots els dies de sa nostra vida. Així fonch
amb aquest. Escoltaulò:

Era una dematinada del mes de Maitx,
amb que sortirem de sa població jo y
es méu compaany, per anà à passà un
dia alegre y divertit à sa séua casa de
camp. Sa nostra edat, contava a les hores
dotze anys; temps dins el qual còm à
dins un prisme s' hi deixan veure totes
ses ilusions del mon amb sos més vius
colós. Com partirem molt dematí, arri-
barem à la casa quant encara sa familia
descansava dins un dols sò. Mos asse-
guerem demunt un padris ran d' un her-
mós jardí, esperant que vengués el dia;
y tots dos mos convidarem mútuament
per gosà de plè des caramull de belleses
que teníam à la vista.

Primerament, contemplarem els der-
rers rayos de claró de la reyna de la nit;
que còm à empagahida de son senzill
resplandor, s' amagava per donà lloch à
la venguda d'aquell que la ilumina;
donatmós à comprendre sa mesquindat
d' els bens foschs y aparents d'aquest
mon, comparats amb sos resplandors
etèrns de la gloria.

Després mirantmós la hermosa vòlta
del firmament tota brufada d'estrelles,
qu' enlluernavan amb lo séu resplandor,
mos va fé veure sa grandesa y mages-
tat de Deu; qu' es Mestre mos havia es-
plicat s' últim dia que mos havia fet
classe de Relligió y Moral.

—¿Veus, (deya un,) aquella encanta-
dora aubada que còm una cortina color
de rosa, y duguent engastat aquell dia-
mant tan fi y lluhent, anomenat s' estel
de s' auba, engalana l' orient comensant
à preparà es camí al rey de la llum? ydò,
mos fa comprendre que 'l rich y preciós
mantell de l' inòcencia, es el camí més
segur per trobà el verdader sòl de Justi-
cia, el Deu de la etèrna llum.

—¿Sents aquest oratjòl, (deya s' altre),
que mos du aquests perfums tan olo-
rosos de ses mil castes de flors qu' en-
riqueixen aquest jardí? axò mos dona à
entendre que s' homo sens instrucció y
educació, (y correcció si hey importa)
d' els séus mestres y superiós, es impos-
sible deix sentí jamay es deliciós perfum
de sa sabiduría y de s' honradés;
quedantse còm una flor que no está mo-
guda p' es tindre oratjòl de ses demati-
nades de primavera, que 'l caminant pas-
sa sens persebre el séu aroma.

—¿Y aquests aucells (mos pregunta-
vam) tan elxarovits que cantan amb tan-
ta galania; que sòls s' aturan per escoltà
el rossinòl quant trina amb tota magestat
y primó; quina llissó mos dona? Axò mos
fa veure qu' els encants de l' humildat,
mansuetut y sensillez, fent fogí del nos-
tro còr sa superbia y s' enveja, el deixan
plè d' uns consòls tan inefables y tan
dolsos que no 's pòden esplicà.

Com es dia ja comensava à retirà ses
sombres de sa nit, mos donava lloch à

admirà nòves maravelles. Així es que
contemplarem per un bon rato els auce-
llets que passant ran de nòltros duyan
amb so séu bech lo aliment qu' els séus
petits esperavan amb ses séues boquetes
obèrtes. Altres, que duyan herbes y al-
guns brins de llana per compòndre el
niu per sos fiys; dantmos altes llissons
per adorà y admirà sa providència de
Deu qu' amb ses seues ales paternals cu-
breix lo emperador més rich y el pòbre
més miserable; cuydantse tant del més
gròs elefant que pastura per los boschs,
còm del cuquet més petit que s' arrose-
ga per la tèrra.

Després d'havè passat un bon rato
amb aquestes conversacions, comen-
sarem à veure es sòl que goylava per
l' orient; y nòltros per presència sa séu
sortida, muntarem correns demunt un
putjol; y d' allà verem el principi de
la séua brillant y magestuosa carre-
ra. ¡Oh, y quin *panorama!* ¡Qu' es de
encantador es primé moment després
de sa sortida d' aquest *globo* casi in-
mèns de claredat qu' amagant dins un
mar de llum à tot el mon dona consòl,
fecunditat, calor, alegria y resplandor
à tots els sers que poblan la tèrra. Amb
sa claror d' els rayos materials del
rey d' els astres, verem els arbres que
amb so séu verdor, embellian al camp;
les flors en el fondo d' els séus variats
colors d' una vivesa inesplicable, dei-
xavan veure una goteta de rohada que
ferida per un d' els séus rayos, pareixia
una rica pèrta engastada à una preciosa
joya. El mar cubèrt d' un mantell color
blau, deixava veure ses blanques veles
d' alguns vaixells que parexian manses
oveyes que pasturavan. Y els empinats
picots de ses montañes parexian castells
fantastichs cubèrts y forrats de planxes
d' òr.

Admirats de tantes maravelles, y des-
prés d'havè donat un vòt de gracies al
Autor d' elles, mos ne devallarem cap à
ses cases per acabà d' admirà y gosà de
ses delicies des camp, amb so tracto
d' aquestes persones senzilles que lo ha-
bitan. Arribarem allà quant els parayés
joñian els pareys per anà à llaurà ses
tèrres. Demunt sa séua cara, s' hi llegia
sa senzillès, s' alegria, sa confortidat
y sa robustés, elements d' un verdadé be-
nestà. El pastoret, treya sa séua guarda;
à ses senzilles nòtes des fobiòl, aquells
mansos animals caminavan goijosos; sal-
tant d' alegria els petits xotets.

Passarem tot aquell alegre dia amb
gran satisfacció; gustarem sa rica mèl
d' unes cayeres qu' hey havia dins es
jardí, còm també sa preciosa llet de ses
seues ovelles; y després d'havè estat
objècte de ses més fines atencions per
part d' els pares des méu amich, tot dos
mos despedirem d' ells per tornà à la
vila, acompanyantmós fins à unes fontí-
nòles qu' hey havia su baix d' unes
murteres còm si fossen fetes apòsta per-
coronà aquell dia, tan rich de poesia

perque ses séus clares aygos ferides per
sos primers rays de sa lluna, mentres
aquests pareixian jugatetja dins elles,
aquestes seguint mil capritxosos camins,
anavan à caure dins un depòsit; fent un
rendu senzill, pausat y armoniós, que
davan à entendre molt clà, que sa sen-
zillés y sa humildat, son sa melodia
més clàssica que mes bé pega als oïdos
s' homo prudent, y que més armonia
guarda amb tot lo qu' amb ell se rela-
ciona.

Finalment arribarem à la vila un
poch cansadets; però molt contents, y
carregats de flors de primavera, é il-
lusions de jovintuts.

¡¡Oh inconstancia de ses còses del mon! ¡Que bella s' hauria poguda anomená aquella diada si al menos hagués durat tota la vida! però, à aquell dia tan alegre, el sustituhí un dia de trabay; à aquella primavera tant plena d' encants y hermosura, li succebí un terrible hivern amb tots els séus rigors. S' amistat d' aquell companero mèn, fonch arrebatada per la mòrt cruel; que rompé es fil de sa séua vida à lo més florit de sa séua edat. Y unes quantes llagrimas mesclades amb una triste añoransa, foren es tribut que me costà la séua amistat. Aquella edat florida es ja passada; han fuytes ja ses dorades ilusions d' aquell temps d' òr; y un desengañy sèrio m' ha fet coneixe qu' els bens del mon y ses séues aparents felicitats, son impotents per asassia el còr de s' homo; y per tant, se fa precis y necessari, aspira à uns bens sòlids y més duradés: ¡jels bens Eterns!! aquests si qu' asassiaràn es nostro cor; puis allà, reynará sempre una primavera perpètua; una jovintut eterna; una amistat duradera, y un benestà sens fi.

MESTRE GRINOS.

XEREMI ADES.

ALTURA de ses torres y campanás de ses
Catedrals d' España.

	Aktura. — METROS.	Amplaria — METROS.
Múrcia.....	90'70	18'25
Saragossa	89'00	11'90
Salamanca	88'91	14'00
Saragossa. (Torre nova)	88'00	14'29
Sevilla	87'85	14'80
Toledo	87'46	11'15
Segovia.....	87'24	14'80
Málaga.....	85'75	15'40
Palma de Mallorca. (En està acabat).....	80'90	12'20
València	69'09	16'66
Oviedo.....	68'35	10'40
Barcelona.....	68'03	6'20
Búrgos.....	67'45	10'30
Palma, Mallorca. (Tor-		

reons grossos de sa fatxada)	66'60	7'00
Girona	66'20	15'16
Santiago.....	65'62	12'60
Lleó	64'86	10'20
Medina	62'55	4'90
Cádiz.....	57'67	13'37
Lérida	57'54	5'05
Granada.....	57'00	18'00
Córdoba	55'02	11'68
Huesca	54'80	9'75
Tarragona.....	54'20	11'40
Palma de Mallorca. (Té ara).....	53'40	12'20
Pamplona	49'88	8'52
Cuenca	45'99	11'00
Sigüenza.....	45'95	11'00
Zamora	39'41	12'20
Tortosa	33'58	5'50

Es Ministre de Foment ha concedit à ses obres de la Iglesia de la Mare de Deu de la Almudena de Madrit es producte de ses entrades de s'Exposició de Belles Arts de tots els dimecres.

Traslado à ses autoridats de Mallorca.

Hem sentit à dí à persona de tot crèdit qu' à dins un clapé antich qu' han desfet à una possessió de Manacor hey han trobat una casta de caixals rares y gròssos qu' els cirujians no saben de quin animal pugan essè. Qu' hey han trobat també eynes de pedra foguera amb un tay viu còm à fet apòsta. Aquest descobriment mos donaria à coneixe que sa població de s' illa de Mallorca es molt antiga y qu' arriba à s' edat de pedra.

Seria hô qu'aquestes eynes y caixals se conservassen còm á curiositats historiqués.

Mos diuen que per Valldemosa, un punt tan sá y tan frequentat s'estiu p'els séus bons ayres, hey reinan pú-
lrides.

Axò ha de fé obri els uys à n'els Bat-
 les de ses viles, perque abans de que
 vengan ses calós fortes fassan fe nets els
 safereitxos, famés, assolls, basses des
 camins y cent mil llochs de putrefacció
 que se trüban per la part forana. Aquest
 ram de policia se té molt descuydat y
 per axò sentim á dí qu'á tal part hey ha
tífus, y á tal altre pútrides, y á tal al-
 tre tercianes ó cuartanes, y á un altre
 còs-broncos, etc., etc., malalties qu'una
 bona policia pòt evità.

L'any passat (1883) s'exportació de ví qu'hey hagué à España, després de cubertes ses necessitats des pais, va pujà à pròp de 30 millions de cortins.

Comènza à essê qualche còsa.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Don Pere Peri Gual m'ha comprats' animal.*

SEMBLANSES.—1. *En que té President.*
2. *En que corre.*
3. *En qu'està per à cau.*

TRIANGUL....—Cortera- Corter- Corté- Cort- Còr- Cò-C.

XARADA.....—*Grifó.*
CAVILACIÓ....—*Atomar.*
FUGA.....—*Sant Vicens qui era sabut*
Va di que temps vendria
Que sa dòna cercaria
A s'hòmo, y ja es vengut.

ENDEVINAYA.—*Un llibre bò.*

GEROGLIFICH.

:: + VII - T N G
 ECSEME.

SEMBLANCES.

1. ¿En que s'assembla una áncora à una reya?
2. ¿Y una áncora à un nia de vuyt mesos?
3. ¿Y una áncora à un presidari?
4. ¿Y una áncora à la Mare de Deu del Carme?

TRIANGUL DE PARAULES.

• • • • • •

• • • • • •

• • • • • •

• • • • • •

• • • • • •

• • • • • •

• • • • • •

• • • • • •

• • • • • •

• • • • • •

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge mallorquí, sa 2.ª, dues síl·labes iguals; sa 3.ª, lo que té una companyia de comediants; sa 4.ª, no té significat; sa 5.ª, es comensament d'una gran Ciutat española; sa. 6.ª, una desaprovació y sa 7.ª. una lletra.

ECSEMÉ.

PREGUNTAS.

1. ¿Qui es aquell qu'apesar de que mos diu la veritat a les barbes jamay mos resentim d'ell?
2. ¿Quant es qu' un mál fíy sent més fòrt s' ha-vè insultats els séus pares?

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

BERRUGAU

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
E.L.L.

FUGA DE VOCALS.

V.ng..nt d. f.r. .n s.ld.t

V. d. j. s.y . s. p.r.

y l. r.sp.ng.. s. m.r.

!F.y m.. q.. n. t'h.s r.nt.t!

ENDEVINAYA.

Al mitx del camp me batiaren,
Me atuparen, vaitx passá
Molta pena, me negaren,
Y fins y tot me cremaren
Y ara als reys fas humiliá.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

14 JUÑY DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.